

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Bynaei de Calceis Hebraeorum Libri Duo

Bynaeus, Anthony

Dordraci, 1682

... in Asia minore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12835

Strabo
lib. 12.

Casaub. ad
Hist. Aug.
Script.

Salm. ad
Hist. Aug.
Script.

nore memorat Strabo, ut *Μῆνας* masculum Deum nominet, uti Latini *Lunum*. Ita quidem magnus Casaubonus ad *Ælii Spartiani Antoninum Caracallam*, ubi insignis locus de *Lunæ* nomine virili & fœminino occurrit, Strabonem, hominem Cappadocem, masculum Deum *Lunum* græcè extulisse *Μῆνας* putat, quia sciebat vocem, quam vertebat, utrumque significare, uti Hebræis *לונה* & *Luna* est & mensis. *Menem* vero alium non esse à *Luna* declarare Strabonem autumat, cum ait: *ἔστι δὲ καὶ τὸ τοῦ τῆς Σελήνης τὸ ἱερόν.* At *Claudius Salmasius* *ὁ Γαυμάσιος* abit in alia omnia. Doctissimum virum falli putat, qui *Μῆνας* masculum hunc Deum extulisse Strabonem autumat. Notat tribus in locis apud Strabonem *Μῆνος* & templorum ejusdem Dei mentionem esse. Sed illis omnibus locis *Μῆνας* & *Lunam*, sive *σελήνην*, esse diversos ita verum esse dicit, ut nihil verius esse censeat. *Primum*, inquit, *nunquam Μηνὸς ἱερόν* sine adjecto ponit, sed semper aut *Μηνὸς Φαενάκας*, *Μηνὸς Κάρας*, aut *Μηνὸς ἀρχαίς*. Quibus locis quis *Lunam*

nam

nam sub illis cognominibus dictam pu-
 tet? Menem autem alium esse à Luna
 manifeste ostendit idem Strabo, cum
 scribit: ἐστὶ ἡ καὶ τῆς Σελήνης
 ἱερόν. Ibi enim, nisi fallor, mentio-
 nem facit Menis Pharnacæ vocati, &
 ejus templi quod ἱερόν non solum
 Μῆν, sed etiam Σελήνης esse ait:
 Quibus verbis non potuit apertius de-
 clarare aliam esse ac diversam τὴν
 Σελήνην ἀπὸ τῆς Μηνός. At licet inter
 τὸν Μηνόν & Σελήνην distinguat vir
 maximus, non tamen multum di-
 versus fuit à Σελήνη ὁ Μῆν. To-
 tus, inquit, ille orbis & πρῶτον,
 quem Luna modulationibus mensuris,
 ut loquitur Tertullianus, variat,
 Μῆν, ut notum est, vocatur à Græ-
 cis, Latinis vero mensis, & videtur
 apud stultam gentilitatem Dei nomen
 emeruisse. Inde Diogenes in Pythagora,
 Gallum gallinaceum τῆς Μηνός ἱερόν
 fuisse scribit, ex scito ejusdem Pytha-
 goræ. Plinius vertit Mensi sacrum.
 Cujus etiam rei meminit Jamblichus in
 vita Pythagoræ Μῆδὲ ἀλεκτρυόνα λευκὸν
 ἱκέτης ἢ καὶ ἱερός τῆς Μηνός, διὸ καὶ
 σημεῖόν ἐστιν ὄρν. Quid si dicamus,
 licet μῆν sit Mensis, & illud Tem-
 plum τῆς μηνός ἱερόν Mensi sacrum,

Jambli.
 l. I. c. 18.

tamen, cum mensis ex Lunæ cursu conficitur, confusa hæc esse, & μήνον *Mensem & Lunam* fuisse, adeoque templum istud fuisse καὶ τῆς Σελήνης ἱερόν, cum iidem honores utrique tribuerentur. Etiam LXX. Interpretes Hebræam vocem מְנִיָּוָה quæ *lunulas* notat, μηνίσκος vertunt, quæ vox à μήνη derivata est, quia videlicet μήνη est *Luna*, quomodo voce μηνίσκων pro speciebus lunatis etiam Aristoteles est usus. Legimus & apud Eusebium verbū μηνιαγωγείω, quod est magicis artibus alicui illudere. Scilicet quia magi vel venefici carminibus suis vel cœlo deducere Lunam credebantur.

Aristot.
Problem.
Euseb.
πρωτ.
παρ.
lib. 2.

XI. Apud Latinos idem nomen licet observare in Dea *Mana*, quam foeminarum menstruis præfece- runt, quæ Græci μήνες vocant. Videri de ea possunt, quæ vir sanctissimus & doctissimus Augu- stinus habet. Meminit ejus Deæ & Plinius, verum illius locus cor- ruptissime vulgo legitur. *Catulos lactentes adeo puros existimabant ad cibum, ut etiam placandis numinibus hostiarum vice uterentur.* Genito ma-
ne

Aug. de
Civ. Dei
l. 4. c. 11.
Plin. l. 29.
cap. 4.